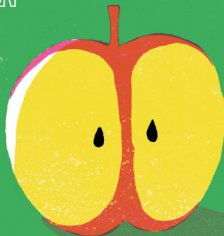

อาหารเช้าคอยบอกเราว่า “วันนี้เริ่มขึ้นแล้วนะ”

조식:
아침을 먹다가
생각한 것들

การเตรียมอาหารเช้าก่อนเข้านอน
ก็เหมือนกับการตั้งเป้าหมายให้กับวันพรุ่งนี้
ซึ่งจะกลายเป็นจุดเริ่มต้น
ของ “วันนี้” ที่เรากำหนดเอง

อิดาฮเย
เขียน

นิชชา กัมภุสิริพงษ์
แปล

springbooks

อาหารเข้าคอบอกเราว่า “วันนี้เริ่มขึ้นแล้วนะ”

조식: 아침을 먹다가 생각한 것들

อีดาฮเย

เขียน

นิชชา กัมภูสิริพงษ์

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ฉันเป็นพวกที่แทบจะเรียนรู้ทุกสิ่งทุกอย่างผ่านหนังสือ
เลยรู้สึกว่าจะต้องอ่านหนังสืออย่างบ้าคลั่งเพื่อกระตุ้นตัวเองที่เกี่ยวข้อง

– อีดาฮเย

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

อาหารเช้าคอยบอกเราว่า “วันนี้เริ่มขึ้นแล้วนะ”

조식: 아침을 먹다가 생각한 것들

springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชโยธิน (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   springbooks

조식: 아침을 먹다가 생각한 것들

(JOSIK: Achimeul Meokdaga Saenggakan Geotdeul) by 이다혜 (Lee Dahyeh)

Copyright © Lee Dahyeh 2020

All rights reserved.

Originally published in Korea by ScienceBooks Publishing Co., Ltd., Seoul in 2020

Thai language copyright © 2023 Amarin Printing and Publishing PLC.

Thai language edition arranged with Lee Dahyeh c/o ScienceBooks Publishing Co., Ltd. through Eric Yang Agency Inc.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5699-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อนุชา จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ อัญชลี ปาลกะวงษ์ ณ อยุธยา

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม ชินวัชร ยศศิริพันธุ์

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวระขอ

จดหมายจากบรรณาธิการ

ฉบับภาษาเกาหลี

การกินดีคือความสุขอันยิ่งใหญ่ในชีวิตยิ่งกว่าการเติมท้องให้อิ่มง่าย ๆ เป็นช่วงเวลาแห่งการ “ปัง!” ที่เราพบนาน ๆ ครั้งในชีวิต เมื่อหัวร้องปังในท้องก็ร้องปัง ยิ่งไปกว่านั้นคือหัวใจก็ร้องปังด้วย! ตอนนั้นละ! อาหารที่อยู่กับเราในทุกฉากของชีวิต ทั้งสุข โกรธ เศร้า และสนุกสนาน แล่นวาบไปทั่วร่างกาย

เราบรรเทาความโหยหาทางใจด้วยข้าวต้มหนึ่งถ้วยอุ่น ๆ คลายความโกรธที่คุกรุ่นในอกด้วยการชดน้ำซूपแนงมยอนเย็น ๆ เหยียบบรรณิประตุรอกโดยใช้ตะเกียบคีบอาหารเผ็ดที่ชวนสูดปากซึ่ด ตามด้วยกัตของหวานฉ่ำแล้วสัมผัสกับสวรรค์ในช่วงพริบตา โปรเจกต์นี้เริ่มต้นด้วยความตั้งใจจะรวบรวมเรื่องราวอันล้ำเลิศที่สังสมมากับอาหารที่อยู่รอบตัวเสมอ

ในซีรีส์นี้มีคีย์เวิร์ดที่เป็นหัวข้อหลักของหนังสือแต่ละเล่ม กฎการเลือกคีย์เวิร์ดคืออะไรนะหรือเงื่อนไขต้องสอดคล้องกับหนึ่งในสี่ข้อดังต่อไปนี้ ข้อหนึ่งอาหารที่เป็นรูปธรรมหนึ่งอย่าง (เช่น จาจังมยอน)

ข้อสอง วัตถุประสงค์ที่ใช้บ่อยๆ เป็นปกติ (เช่น หัวหอม)
ข้อสาม ประเภทอาหารที่สื่อถึงสัญลักษณ์ (เช่น
อาหารแก้ม้าค่าง) และข้อสี่ หัวข้อเฉพาะที่เกี่ยวกับ
อาหาร (เช่น อาหารเช้า)

สิ่งสำคัญคือ “หนึ่งสิ่ง” ที่ใช้เป็นธีมหลักของ
หนังสือแต่ละเล่ม บางครั้งไม่จำเป็นต้องเป็นอาหาร
แต่ต้องมีความเกี่ยวข้องกับอาหารอย่างชัดเจน และ
ต้องกลมกลืนพอจะรวมทั้งหมดเป็นหัวข้อเดียวกันได้
ในเล่มนี้ฉันตั้งใจที่จะวิธีการบรรยายแบบเก่าไป และ
ใช้วิธีการบรรยายถึงอาหารต่างๆ โดยไม่เกี่ยวประเภท
หรือเหตุผล เหมือนเมนูในร้านอาหารจานเดียว
แล้วเงื่อนไขที่ยากเพิ่มเข้ามาเป็นอย่างสุดท้ายคือ
หัวข้อที่แต่ละคนเลือกมาต้องมีความรักเป็นพื้นฐาน!
เราจะพูดในเรื่องที่ชอบได้อย่างลื่นไหล เพราะในหัว
จะพรั่งพรั่งไปด้วยความชื่นชอบในสิ่งนั้นเป็นทุนเดิม
อยู่แล้ว

การที่เลือก “อาหารเช้า” เป็นหัวข้อแรก ต้องเป็นโชคชะตาฟ้าลิขิตแน่ๆ มือแรกของวัน หนังสือเล่มแรกของซีรีส์ คำที่อยู่ลำดับแรกสุดชวนให้เราตื่นตื่นเสมอ หนังสือเล่มนี้พูดถึงความคิดปลีกย่อยเกี่ยวกับมือแรกของทุกวันที่เราตักเข้าไปโดยไม่ทันได้ตื่นเต็มตา เป็นเรื่องราวสุดพิเศษเกี่ยวกับฉายยามเช้าแสนธรรมดาที่เกิดขึ้นกับทุกบ้านในทุกๆ วัน

บรรณาธิการคิมจียัง

คำนำสำนักพิมพ์

หากถามตัวเองว่า “ถ้าพูดถึง ‘อาหารเช้า’ จะคิดถึงอะไร” คำตอบคงไม่ไกล “มือง่าย ๆ” “มือที่ใช้เวลารวดเร็วที่สุด” หรือไม่กี่ “ปกติฉันไม่กินอาหารเช้า”

วิถีชีวิตของคนในยุคปัจจุบันที่ต้องคอยวิ่งให้ทันโลกที่หมุนไปอย่างรวดเร็ว ทำให้อาหารเช้ากลายเป็นมื้ออาหารที่คนส่วนใหญ่อาจมองข้ามและให้ความสำคัญน้อยที่สุดในบรรดาอาหารสามมื้อ ทั้งที่เป็นมื้อที่สำคัญที่สุด เป็นดั่งปั้มน้ำมันสถานีแรกที่จะส่งพลังงานให้เราออกเดินทางจากจุดเริ่มต้นได้ในแต่ละวัน

แต่ใจเย็น ๆ นะ อย่าเพิ่งปิดหนี...

หนังสือเล่มนี้ไม่ได้จะมาเล่าถึงสาระด้านคุณค่าทางโภชนาการหรือการดูแลสุขภาพอะไรหรอก แต่จะพาเราไปพบทวนถึงเรื่องราวต่างๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาอาหารเช้า ที่อาจเป็นฉากหนึ่งในทุกช่วงชีวิตที่เรามองข้ามไป ตั้งแต่วัยเด็ก วัยเรียน วัยทำงาน ไปจนถึงวัยที่มีครอบครัว อีกทั้งยังมีเรื่องราวของ

อาหารเข้าจากประสบการณ์ตรงของนักเขียนที่ต่าง
วาระ ต่างสถานที่ ให้เราได้เปิดโลกกว้างตามไปด้วย

อันที่จริงอาหารเข้าก็คงคล้ายกับกระดุมเม็ดแรก
ละว่าไหม ถ้าเราติดกระดุมเม็ดแรกได้ดี เราก็จะติด
เม็ดถัดไปตามรังดุมได้โดยไม่สะดุด

และอาหารเข้ายังเป็นสิ่งที่คอยเตือนว่า “วันใหม่
กำลังเริ่มขึ้นแล้วนะ!”

springbooks

สารบัญ

ใครหิวก็หากินเอาเอง	2
ในวันสำคัญ โปรดทำตามที่เคยทำเถอะ	6
วันที่หนึ่งมกราคม	12
เรื่องราวการกินต้มไต้ร้อนว้วในตอนเช้า	18
อาหารเช้าบนท้องฟ้า	24
กาแฟเย็นยามเช้าที่ดื่มในเบรกฟาสต์คัป	28
รักที่สุดในอาหารเช้า	36
มนุษย์ตอนเช้ามีดที่ไม่กินข้าว	42
เสพติดอย่างง่ายดาย	48
ความหรรษาของอาหารเช้า	60
อาหารเช้ากับบันท้าย	64
รสชาติอันโอชะของทะเล	70
คุณแม่เป็นห่วง	80
หนึ่งวันที่ต้มโจ๊ก	92

ต้องทำให้ท้องว่างจึงจะเห็นผล	100
ถั่วงอกที่สุดยอดในปฐพี	104
ตบท้ายด้วยความหรรษา	108
แบตะเต็มแต่เช้า	112
พลังเสือปล่องปล่าน	116
เก็บไว้ได้นาน	120
มือเข้ากับมือเพียงในวันปิกนิก	124
ไปกินข้าวเข้ากันใหม่	128
แขกที่มาก่อนมือเช้า	132
ฉันคือโอเดซุ	142
คุณหมอคะ ฉันมีคำถาม	148
ชดโหก ๆ แล้วขออีกถ้วย	152
พุงนี้กินอะไรดี	156
เกี่ยวกับตู้เขียน	162

ใครหิวก็หิวกินเอาเอง การแต่งงานกับอาหารเช้า

ฉัน : ทำไมนายถึงอยากแต่งงานล่ะ

เพื่อน : ดีจะตาย เข้ามาภรรยาทำอาหารเช้ารอ
แล้วปลุกฉันด้วย...

ฉัน : ทุกวันนี้นายกินข้าวเช้าก่อนไปทำงานหรือ

เพื่อน : ไม่นะ

ฉัน : ???

หัวข้อสนทนาส่วนใหญ่ของเพื่อนผู้หญิงที่ใกล้แต่งงานคือ “บ้าน” บ้านคือสิ่งสำคัญ เพราะการแต่งงานคือการแยกตัวจากพ่อแม่ และรับความช่วยเหลือจากพ่อแม่ครั้งใหญ่ (เป็นประวัติการณ์) เพื่อมี “บ้านของตัวเอง” ไม่ว่าจะเป็บบ้านเช่ารายเดือน บ้านเช่าแบบชอนเต¹ หรือบ้านของตัวเองก็ตาม คำว่า

¹ การเช่าอยู่แบบจ่ายเงินก้อนใหญ่ ผู้เช่าต้องจ่ายเงินยี่สิบถึงสามสิบเปอร์เซ็นต์ของราคาห้อง สัญญาขั้นต่ำอยู่ที่สองปี พอมดสัญญาและย้ายออก ผู้เช่าจะได้เงินคืนทั้งหมด

“ครอบครัว” ยังครอบคลุมถึง “บ้าน” ที่เป็นพื้นที่ทางกายภาพอีกด้วย เกือบทั้งหมดของการชกเยื่อระหว่างครอบครัวสองฝั่งมักมีเรื่องเงินและอำนาจรวมอยู่เหมือนฉันจะเคยได้ยินคำที่บอกว่าความรักเกี่ยวข้องกับ การแต่งงานอยู่ครั้งหนึ่ง แต่จำได้ไม่ละเอียด คำศัพท์ที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับแต่งงานคืออะไร การแต่งงานสำหรับคุณหมายถึงความเชื่อใจ อนาคต และความมั่นคงอย่างนั้นหรือ ออกแนวความรัก การผจญภัย การทำทนาย หรือเป็นการหาเลี้ยงครอบครัว การทำมาหากิน และการมือพาร์ทเมนต์ ในหลายกรณีมักเข้าใจว่าภาพรวมเป็นสิ่งนี้แต่กลับเป็นสิ่งนั้น เข้าใจว่าเป็นสิ่งนั้นแต่กลับเป็นสิ่งนี้หรือไม่ก็เป็นรูปแบบที่ผสมรวมระหว่างสองสิ่ง

เมื่อนึกถึงเพื่อนผู้ชายที่ใกล้แต่งงาน หรือผู้ชายที่ขอฉันแต่งงาน จำได้ว่าเราถกประเด็นเกี่ยวกับคำว่า “อาหารเช้า” เยอะมากจนน่าตกใจ หากถามถึงเหตุผลที่อยากแต่งงาน ผู้ชายจะพูดถึงฉากที่ภรรยาสวมผ้ากันเปื้อนจัดโต๊ะอาหารเช้าและมาปลุกตนเอง ทั้งที่ปกติเขาไม่ค่อยกินข้าวเช้าและบรรยากาศในบ้านก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น ทำทางขึ้นคู่แต่งงานใหม่ที่ฉายผ่านซีรีส์ในโทรทัศน์จะมีอิทธิพลกับพวกเขา เวลาบอกชายโสดให้แต่งงานเพื่อใช้ชีวิตให้สมกับเป็นมนุษย์ ผู้คนคงจะนึกถึง

เจ้าสาวหอยขม² มากกว่าคนที่ เป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน นึกถึงบุคคลที่ทำงานในชอกมุมต่างๆ เพื่อสนองความต้องการที่ผู้ชายไม่รู้ว่าจะตัวเองต้องการ และไม่ได้มองหาอยู่

หญิงที่แต่งงานแล้วจะไม่บ่นว่า “ฉันต้องเตรียมอาหารเช้าให้สามีทุกวันเลย!” แต่ชายที่แต่งงานแล้ว จะพูดถึง “โต๊ะอาหารเช้าที่ภรรยาจัดเตรียมให้” แม้จะได้ยินชัดเจนว่าเขาไม่กินข้าวเช้า แต่เมื่อแต่งงาน สิ่งนั้นจะกลายเป็นกิจกรรมเชิงสัญลักษณ์ โดยแยกออกได้ยากว่าผู้ชายชอบให้มีคนเตรียมโต๊ะอาหารเช้าให้ หรืออยากกินข้าวเช้าจริงๆ ชอบกินข้าวเช้าหรือ ถ้าอย่างนั้นหลังจากนี้ก็หากินเองสิ

หนึ่งในคำถามที่ผู้หญิงที่เพิ่งแต่งงานหมาดๆ ได้รับมากที่สุดคือ “เตรียมอาหารเช้าให้หรือยัง” ผู้ชายที่แต่งงานแล้วก็ได้รับคำถามแบบเดียวกัน แต่เมื่อถามคำถามเดียวกันนี้กับผู้หญิง ผู้หญิงจะเป็นฝ่ายจัดเตรียมโต๊ะอาหารเช้า ในขณะที่ผู้ชายเป็นฝ่ายรอกินอาหารเช้า ไม่มีใครถามผู้หญิงที่เพิ่งแต่งงานว่า กินข้าวก่อนไปทำงานไหม และไม่มีผู้หญิงที่ถูกถามว่าสามีเตรียมโต๊ะอาหารเช้าให้หรือเปล่า ยังข้าวใหม่

² นิตานพื้นบ้านของเกาหลี ที่เล่าถึงชาวนาโสดคนหนึ่งซึ่ง เขาได้ยินเสียงของหอยขมจึงเก็บกลับบ้าน วันต่อมาอาหารวางรออยู่บนโต๊ะ และบ้านก็สะอาดเอี่ยม เขาแอบดูจนพบความจริงว่าหอยขมตัวนั้นแปลงร่างเป็นหญิงสาวทำงานบ้านให้ จึงตกหลุมรักและขอลางแต่งงาน

ปลามันอยู่เลย สามี่ไม่เตรียมอาหารเข้าให้หรือ ผู้หญิงไม่หิวข้าวตอนเช้าหรืออย่างไรกัน สำหรับผู้หญิง การเตรียมอาหารสำคัญกว่าการกินข้าวใช่ไหม แม่สามี่มักถามลูกชายต่อหน้าลูกสะใภ้ว่า “ได้กินข้าวก่อนไปทำงานไหม” เพื่อนของฉันถึงกับถอนหายใจ “เห็นก่อนแต่งงานบอกว่าไม่กินข้าวเช้า เหนื่อยมากเลย ไม่อยากกินข้าวเช้าสักนิด เราทำงานกันทั้งคู่ แค่กินข้าวเย็นด้วยกันสักมื้อก็ยากแล้ว แล้วนี่พูดถึงอาหารเข้าอย่างนั้นหรือ หมายความว่าอย่างไรกัน คุณแม่คะ ก่อนแต่งงานหนูเองก็โตมาโดยที่มีมือไม่เคยเปียกน้ำเลยสักครั้ง แต่อย่างน้อยก็น่าจะสอนให้เขาหย่อนกางเกงในกับถุงเท้าที่ถอดแล้วลงตะกร้าหน่อยสิคะ” นี่คือแรปของลูกสะใภ้ที่กระหน้าพูดภายในใจ

พวกผู้ชายที่แต่งงานแล้วมักสื่อว่าเช็ชท์กับภรรยาวันก่อนดีมากผ่านวิธีการพูดว่า “โต๊ะอาหารเข้าเปลี่ยนไป” ฉันคิดว่าเป็นเรื่องที่ตลกมาก ถ้าขนาดรู้สึกถึงความเปลี่ยนแปลงนั้น แล้วทำไมทำการบ้านน้อยครั้งเชียวล่ะ มัวทำอะไรอยู่ ต้องการคุยโวว่าอาหารเช้าที่ทำนานที่ปีหนดีเลิศหรือ หนึ่งในมุขตลกที่ฉันได้ยินตอนเด็กจากหญิงวัยกลางคนคือคำนี้ “เห็นทำแต่ละอย่างแล้ว ชั่งน้ำหนักตอนตักข้าวเข้าปากมาก” ลองคิดดูเอาเองว่าหมายถึงปากของใคร

ในวันสำคัญ โปรดทำตามที่เคยทำเถอะ วันสอบกับอาหารเช้า

ในสังคมเกาหลีใต้จะมีหนึ่งวันที่บางครอบครัว
เครียดยกบ้านและผู้คนที่ตื่นเต้นกันคือวันสอบชั้น¹
ไม่เพียงแต่ผู้เข้าสอบเท่านั้น แต่ครอบครัว โรงเรียน
กับสถาบันกวดวิชา และทุกคนต่างภาวนาให้กับ
ใครบางคน ฉันไม่ได้มีสมาชิกในครอบครัวที่เป็น
ผู้เข้าสอบนานแล้ว แต่ยังคงภาวนาเสมอเมื่อถึง
วันนั้น การสอบเข้ามหาวิทยาลัยเป็นการวัดผลเชิง
เปรียบเทียบ จึงไม่มีฉากจบที่ทุกคนมีความสุขถ้วนหน้า
ได้ แต่ฉันก็ภาวนาว่าอย่าให้มีใครติดขัดเพราะเจ็บป่วย
หรือประสบอุบัติเหตุในวันสอบ

อาหารเช้าคือปัญหาอย่างไรนะหรือ อาหารเช้า
ในวันสอบไม่ใช่ปัญหาพื้นๆ ความคิดที่ว่ากินข้าวเช้า
รองท้องดีกว่า (หากเป็นไปได้ให้เพิ่มถั่วและปลากะตัก
ลงในเมนูอาหาร ซึ่งว่ากันว่าช่วยพัฒนาทักษะด้าน

¹ CSAT (College Scholastic Ability Test) คือการสอบเพื่อ
วัดผลเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษาของประเทศเกาหลีใต้

การจดจำและทำให้สมองแล่น) กับอาการหนึ่งห้องตั้ง
หนึ่งตาหย่อนที่อาจมาเยือนตั้งแต่การสอบคาบแรก
รวมถึงความวิตกกังวลที่คิดว่า ยิ่งพะว้าพะวังใจอยู่ แต่
ยังต้องฝืนกินอาหารและฟังคำพูดปลุกใจนั้นเป็นการ
ทรมานตัวเองหรือเปล่า ความคิดเหล่านี้ปะปนกัน
ยุ่งเหยิง ทว่าบรรดาผู้เชี่ยวชาญด้านการสอบคัดเลือก
ให้คำตอบแบบเดียวกัน

คือให้ทำตามที่เคยทำ หมายถึงผู้เข้าสอบที่เคย
ข้ามมือเข้าก็ไม่ต้องกิน ผู้เข้าสอบที่เคยกินก็กินเสีย
เมนูอาหารก็เช่นเดียวกัน หากต้องการกินข้าวเช้าใน
วันสอบ ลองปรับตัวให้คุ้นเคยกับช่วงเวลาของวันสอบ
ล่วงหน้าสักสองสามวันน่าจะดี

อาหารเช้าในวันสำคัญต้องอยู่ท้อง ร่างกาย
และจิตใจจึงจะแข็งแรงตามนั้น เป็นคำพูดที่ถูกต้อง
ภาพยนตร์เรื่อง *Midway* ที่กำกับโดยโรแลนด์
เอ็มเมอร์ริช มีฉากอาหารเช้าที่ลืมไม่ลง คือฉากที่
เหล่านักบินกินข้าวในเช้าก่อนวันทำสงครามที่มิดเวย์
อ้างอิงจากสารคดี *Greatest Events of WWII in
Colour*² ที่เล่าถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น กล่าวว่าเป็นวันที่

² สารคดีที่เล่าเฉพาะเหตุการณ์ใหญ่ ๆ ในสงครามโลกครั้งที่สอง
มีทั้งหมดสิบตอน ได้แก่ บลิทซ์ครีก ยุทธการบริเตน เฟอร์ลฮาร์เบอร์
ยุทธนาวีมิดเวย์ การยึดครองสตาลินกราด วันดี-เดย์ ยุทธการตอกลิ้ม
ทะเลเพลลิ่งเดริสเดิน ปลดปล่อยบูเคนวัลด์ และฮิโรชิมา

เสิร์ฟเมนูไข่หรือสเต็กเป็นอาหารเช้าจะเป็นวันตกที่นั่งลำบาก และในฉากนั้นก็มีเมนูไข่กับสเต็กทั้งหมด

ยุทธนาวีมิดเวย์เป็นการสู้รบครั้งใหญ่ที่เปลี่ยนกระแสสงครามแปซิฟิกให้เอนเอียงมาทางฝั่งสหรัฐอเมริกา ที่มีว่แต่ซ่อมแซมความเสียหายที่ถูกโจมตีฐานทัพจนขาดแคลนกำลังรบทางทะเล จากญี่ปุ่นที่ภูมิใจในแสนยานุภาพทางทะเล ซึ่งนอกจากจะมีประสบการณ์จากชัยชนะในสงครามรัสเซีย - ญี่ปุ่นแล้ว ยังเป็นต่อเรือเครื่องบินขับไล่ซีโรเซนด้วย แต่ยุทธนาวีมิดเวย์ที่ญี่ปุ่นดูได้เปรียบในตอนแรกก็จบลงด้วยชัยชนะของสหรัฐฯ เนื่องจากฝ่ายสหรัฐฯ เป็นผู้นำในสงครามข่าวสาร และมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นราวปาฏิหาริย์หลายครั้ง (ในมุมมองของญี่ปุ่นคือการตัดสินใจผิดพลาดซ้ำซ้อนและระบบราชการที่ไม่ต่างจากฝันร้าย) อย่างไรก็ตามนี่เป็นเพียงบทสรุปเท่านั้น สหรัฐฯ ไม่ได้สู้รบโดยกระโจนลงไปอย่างมั่นใจในชัยชนะดังที่เห็นในภาพยนตร์เรื่อง *Midway* และยังมีเหล่านักบินขับเครื่องบินทิ้งระเบิดประจำการอยู่

เทคโนโลยีในขณะนั้นไม่อาจใช้ดาวเทียมระบุพิกัดของข้าศึกได้อย่างแม่นยำ เครื่องบินขับไล่ที่ขับออกจากเรือบรรทุกจึงต้องหาพิกัดของข้าศึกในมหาสมุทรอันกว้างด้วยตาเปล่า จากนั้นก็ปักหัวลงในองศาใกล้แนวตั้งตรงตำแหน่งที่ใกล้กับเรือข้าศึก หย่อนระเบิดแล้วบินขึ้นไปอีกครั้ง เพื่อเพิ่มอัตราความแม่นยำในการ

ทิ้งระเบิด ซึ่งระหว่างนั้นต้องหลบกระสุนและเป็นใหญ่ที่ยิ่งขึ้นมาจากรือเข้าศึกให้ได้ หากดูเรื่อง *Midway* จะเห็นว่าเหล่านักบินที่กินสเต็กเลิศจนหิวเป็นอาหารเข้านั้นมีสีหน้าหม่นหมอง พวกเขาทำหน้าเหมือนอาจจะไม่รอดกลับมา ไม่สิ ไม่รอดกลับมาอย่างแน่นอน ทุกคนจดจ่ออยู่กับความคิดโดยที่แทบจะหยุดกินอาหารกัน ในภาพยนตร์มีคำพูดที่เรียกขวัญกำลังใจก่อนจะกินอาหารอย่างกระตือรือร้นว่า “อาหารนั่นคือการปลุกพลังหรือเปล่า หรือว่าเป็นน้ำใจที่หยิบยื่นให้เพราะคิดว่าเป็นการออกรบครั้งสุดท้ายแล้ว คงไม่อย่างใดก็อย่างหนึ่ง”

ฉันจำอาหารเข้าวันที่น้องชายเข้ากรมได้ ก่อนที่ฉันกับน้องจะเป็นผู้ใหญ่ ไม่บ่อยนักที่สมาชิกในครอบครัวทั้งหมดจะนั่งล้อมวงกินข้าวเข้าด้วยกัน เพราะมักจะต่างคนต่างกิน ยกเว้นแต่วันหยุดสุดสัปดาห์ วันนั้นฉันชวนทุกคนนั่งรวมที่โต๊ะอาหารเพื่อกินข้าวเข้าด้วยกัน ฉันไม่รู้ต้องพูดอะไรนอกจากขอให้สุขภาพแข็งแรงนะ และร้องให้เงียบๆ ขณะกินข้าว แม้แต่บนรถบัสที่จะไปมหาวิทยาลัยวันนั้นฉันก็เอาแต่ร้องไห้เหมือนคนมีเรื่องอะไรสักอย่าง ครอบครัวที่เห็นฉันน้ำตาแตกในวันเข้ากรมของน้องชายที่ดูไม่สนิทกันเท่าไรก็พูดว่า “ทำไมอยู่ๆ เด็กนั่นถึงเป็นอย่างนั้นล่ะ” ฉันไม่มีวันลืมเข้าที่แสนอลหม่านนั้นได้ลง เพราะคิดว่ นับจากนี้วันที่ใส่ชื่อของน้องชายได้จบลงแล้ว

ฉันกังวลว่ากลับบ้านมาอีกทีนี่องจะกลายเป็นคนอื่น
แต่มานี้ก็ย้อนดู ก่อนเข้ากรมเขาก็ไม่ได้ใส่ชื่อเต็มร้อย
อยู่แล้ว อาหารเช้าในช่วงเวลาแห่งการร่ำลา ยังตราตรึง
ในจิตใจของฉัน

ศรีอยุธยา

วันที่หนึ่งมกราคม คืออกกุก¹

วันแรกของปีใหม่ สมาชิกในครอบครัวจะรวมตัวนั่งกินดีออกกุกและมันดูกุก² กัน เมื่อกินเสร็จหนึ่งถ้วยก็จะมีอายุเพิ่มขึ้นอย่างราบรื่นอีกหนึ่งปี น่าแปลกที่ทุกปีจะมีคนพูดว่า “กินดีออกกุกแล้วแก่ขึ้นอีกปี” ฉันอยากบอกต่อให้ไม่กินดีออกกุกก็แก่ขึ้นอยู่แล้ว รู้สึกอยากยิ้มเงิบๆ แล้วฟังผ่านหูไปอย่างไรชอบกล อาจจะเพราะดีใจที่ตัวเองไม่ได้แก่ขึ้นคนเดียว

ตอนเด็กฉันรู้สึกพิเศษที่อายุมากขึ้นพร้อมกับมือแรกในวันที่หนึ่งมกราคม ทั้งที่วันนี้ก็เหมือนกับเมื่อวาน! แต่ทุกคนแก่ขึ้นด้วยกันอีกหนึ่งปีอย่างนั้นหรือ สิ่งนี้เรียกว่า “อายุเกาหลี่” (หัวเราะ) ฉันอยู่แบบนี้มาเป็นสิบปีโดยไม่รู้ตัวซ้ำๆ เป็นเรื่องแปลก คนต่างชาตินับอายุแบบสากลกัน วัยรุ่นอายุสิบสอง

¹ ซุปเค้กข้าวที่ทำจากแป้งตอกหั่นบางๆ เป็นรูปวงกลม ต้มในน้ำซุปกระดูกวัว

² ซุปที่ใส่เกลือลงไปต้ม

หรือลืบท้าปีกแล้วว่าหากหลบอายุไปอีกสองปี³ แล้วจะเป็นเด็กตลอดไปเลยยึดอายุแบบเกาหลี และยังมีสงครามประสาทเบา ๆ ระหว่างเพื่อนที่เกิดช้าและเพื่อนที่เกิดก่อนอีกด้วย

เนื่องจากวัฒนธรรมเกาหลีให้ความสำคัญกับ “อายุ” มาก ทุกคนในชั้นปีเดียวกันจึงมักมีอายุเท่ากัน เพียงแค่ดูชั้นปีก็รู้ได้แล้วว่าต้องใช้คำพูดแบบไม่ทางการ หรือคำพูดยกย่องอีกฝ่าย นั่นคือความหมายแฝงของคำพูดที่ว่าคนทั้งชาติอายุมากขึ้นพร้อมกัน แต่ก็มีพวกเกิด “ต้นปี” ปะปนอยู่ด้วย หากฉันมีเพื่อนที่เกิดปีเดียวกับน้องตัวเอง เวลาพบกันสามคนเราควรพูดสุภาพกันหรือเปล่า หรือว่าควรพูดแบบกันเอง...ฉันเหนื่อยใจกับภาษาเกาหลีในแง่มุมนี้ เรายังอายุน้อยและไม่รู้จักกัน ทำให้ถึงพูดอย่างไรกว้างว่า...“เรียกว่าพี่เถอะ” สมัยนี้มีหลายกรณีที่คนเคารพกันโดยไม่สนใจอายุของอีกฝ่าย ฉันเห็นด้วยกับการทำแบบนี้มากกว่า ไม่มีคำว่า “เกิดก่อน” หรืออะไรทั้งนั้น คิดอย่างนั้นแล้วโล่งใจเป็นที่สุด

อาหารเช้าในวันแรกของปีใหม่นั้นเรียบง่าย ทุกคนกินดีออกทุกและมีเครื่องเคียงง่าย ๆ อย่างกิมจิ

³ การนับอายุแบบเกาหลี คือทารกจะมีอายุหนึ่งปีตั้งแต่วันแรกที่เกิด และจะอายุเพิ่มขึ้นอัตโนมัติอีกหนึ่งปีในวันที่หนึ่งมกราคมของทุกปี

แต่อาหารที่ดูธรรมดานี้ก็ยังมีวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในแต่ละบ้าน บางบ้านซื้อต็อกสำหรับกินในวันนี้ จากโรงไม้ต็อกที่คัดสรรเป็นพิเศษ ในขณะที่บางบ้าน ใช้แค้ไข่เจียวทอดบางๆ เพื่อโรยหน้าอาหาร แล้วเรา ได้อะไรจากต็อกทุกในวันปีใหม่ ถึงไม่กินก็ไม่เห็น เป็นไร แต่การเลือกเมนูเฉพาะในวันพิเศษช่วยแบ่ง เวลาเป็นช่วงๆ วันที่สมาชิกในครอบครัวทุกคนมา รวมตัวกันเพื่อกินต็อกทุกคือวันแรกของปีใหม่ (บ้าน ที่เฉลิมฉลองปีใหม่ตามจันทรคติโดยตรงที่จะมีปีใหม่ สองครั้ง เลยตั้งปณิธานวันปีใหม่ได้ถึงสองครั้ง) เมื่อ พูดถึงวันที่แกะเมล็ดเปลือกแข็ง⁴ ก็ต้องมีวันกินซูปล สาหาร่ายด้วย ฉันไม่ได้กินซงพ็อน⁵ในวันซูช็อกมา นานแล้ว แต่ยังกินต็อกทุกในวันที่หนึ่งมกราคม เหมือนเดิมและอายุเพิ่มขึ้นไปด้วยกัน ตอนเด็กฉัน จะคำนวณผู้ใหญ่และได้รับเงินอั่งเปาก่อนกินต็อกทุก เมื่อวานกับวันนี้เวลาห่างกันหนึ่งปี และอายุห่างกัน หนึ่งปี ในวันที่ใครบางคนคงพูดว่า “อ้าว วันนี้ ปีใหม่หรือ” แล้วปล่อยผ่านไป แต่เราก็กินต็อกทุก

⁴ วันของวอลแทโบรึม เป็นวันที่พระจันทร์เต็มดวงครั้งแรกของปี ตามปฏิทินจันทรคติ ชาวเกาหลีได้นิยมกินธัญพืชห้าชนิดและผักชนิดต่างๆ รวมถึงเมล็ดเปลือกแข็ง เช่น ถั่วลันเตา วอลนัต เกาลัด โดยเชื่อว่าจะช่วย ขับไล่วิเคราะห์ตลอดทั้งปี

⁵ ขนมที่ทำจากแป้งต็อกห่อไส้ด้านในคือถั่วแดง เกาลัด งา และน้ำผึ้ง ปั้นเป็นรูปพระจันทร์เสี้ยวแล้วนำไปนึ่ง นิยมกินในวันซูช็อก หรือเทศกาลวันไหว้พระจันทร์

เป็นอาหารเข้า พุดคุยหยอกล้อกันไปพร้อมกันกับอายุที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วอีกหนึ่งปี ทั้งนี้ก็เพื่อสร้างวงปีให้เวลา เหมือนว่าเมื่อวานกับวันนี้แตกต่างกัน การตั้งปณิธานในวันปีใหม่หรือพิธีกรรมมีผลเช่นนั้นซึ่งช่วยปรับจิตใจให้เข้าที่เข้าทาง แม้ว่าทุกอย่างจะหววนคืนสู่วัฏจักรเดิมก่อนวันนั้นจะผ่านไปก็ตาม

ส่วนใหญ่ครอบครัวของฉันมักจะปั่นเกี่ยวไส้กิมจิ และทำมันดูถูกกินในฤดูหนาว แต่หากเผอเรอเล็กน้อย เกี่ยวที่ปั่นที่บ้านอาจกลายเป็นโจ๊กและๆ แทนต็อกมันดูถูก⁶ ต็อกมันดูถูกที่ใส่เกี่ยวกิมจิแน่นๆ ที่ปั่นเองที่บ้านนั้นอร่อยเหาะ! คนที่ยึดมั่นในต็อกกุกขนานแท้ กับคนที่ต้องการต็อกมันดูถูกก็ต้องการอาหารแบบเดียวกันไม่ใช่หรือ แคใส่ต็อกเข้าไปก็พอหรือเปล่า เห็นคนยกประเด็นเหล่านี้ขึ้นมาถกเถียงกันบนโต๊ะอาหาร ฉันก็สงสัยว่าเราจะทะเลาะกันไปเพื่ออะไร เดิมทีผู้คนอาจจะไม่ได้มีหลักการเรื่องต็อกกุก แต่แค่ถกเพราะเบื่อกันเฉยๆ

หลังจากลองกินเกี่ยวที่น้องชายปั่นหลังแต่งงาน ก็พบว่ารูปร่างและรสชาตินั้นยอดเยี่ยมต่างจากเดิมมาก เขาน่าจะตั้งใจเรียนรู้วิธีการใช้ชีวิตมาจากภรรยา ตอนแรกฉันแปลกใจที่เห็นเขาพับผ้าขนหนูต่างจาก

⁶ ซุปที่ใส่ทั้งแป้งต็อกและเกี่ยวลงไป

ตอนอยู่ที่บ้าน แต่ตอนนี้ไม่ได้แปลกใจอะไรแล้ว
ต็อกกุกในวันปีใหม่คือการกินตามเมนูที่เคยกินมา
ในอดีต แต่เห็นการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยพวกนี้แล้ว
ก็สงสัยว่านี่คือการใช้ชีวิตแห่งอนาคตในยุคปัจจุบัน
หรือเปล่า สมาชิกครอบครัวคนใหม่ นำวัฒนธรรม
ครอบครัวในอนาคตมาปรับใช้กับปัจจุบัน สิ่งเหล่านี้
ไม่ใช่การสานต่อจากอดีต แต่เป็นการนำปัจจุบัน
ไปสู่อนาคต ลองคิดดูแล้วหลายคนที่ยินต็อกกุก
ด้วยกันในวันนี้ต่างไปจากเมื่อสิบปีก่อน ส่วน
บางคนก็หยุดอายุไว้เพียงเท่านั้น สักวันหนึ่งฉัน
ก็คงไม่ได้ตั้งโต๊ะกินต็อกกุกแล้ว

เวลาที่คิดถึงอาหารเข้าก่อนเข้านอน

มองเข้าไปในตู้เย็นและเตรียมอะไรง่าย ๆ จากนั้นก็อาบน้ำแล้วนอนบนเตียง
ช่วงเวลานั้นเราถึงจะตื่นเต้นกับความคิดที่ว่าในที่สุดวันนี้ก็จะจบลงแล้ว
ฉันหวังว่าเราจะเริ่มต้นเช้าวันพรุ่งนี้ได้อย่างสบาย ๆ ด้วยความรู้สึกเช่นนี้

— อีดาฮเย (ผู้เขียน)

หนังสือเล่มนี้จะพาเราไปทบทวนถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาอาหารเข้า
ซึ่งเป็นฉากหนึ่งในความทรงจำของใครบางคน
ตั้งแต่วัยเด็ก วัยเรียน วัยทำงาน ไปจนถึงวัยที่มีครอบครัว

อีกทั้งยังมีเรื่องเล่าจากอาหารเข้าผ่านประสบการณ์ตรงของนักเขียน
ที่ต่างวาระ ต่างสถานที่ ชวนให้เราได้เปิดโลกกว้างตามไปด้วย

และทำให้คิดได้ว่า

อันที่จริง อาหารเข้าก็คงคล้ายกับกระดุมเม็ดแรก
ถ้าติดกระดุมเม็ดแรกได้ดี
เราก็จะติดเม็ดถัดไปตามเรียงได้โดยไม่สะดุด

หมวดความเรียง

ISBN 978-616-18-5605-2

9 786161 856052

ปกลองอ่าน

Cover Design: Park Yeonmi

Illustration: Yun Yeji

255 บาท